

Roger Estrada

@yummystradanakis

GOLAFRE 365

ELS POLLASTRES GURMET D'A PLUMA

Veritat número 1: menjo de tot. Veritat número 2: no menjo de tot a qualsevol lloc. Tres exemples: les pizzes a casa, preferiblement al sofà i ocasionalment amb una lleugera ressaca jugant a *pinball* dins el meu cap; rarament menjo paella que no sigui la de la meua dona o la de la meua sogra; i el pollastre a l'ast, el diumenge, comprat al barri i degustat en bona companyia.

Un dijous qualsevol al migdia. Rastrejo Instagram i una publicació del restaurant A Pluma capta la meua atenció: "Avui és un bon dia per ser #chickenlover". Mmmmm... Tinc dubtes, però també tinc gana. Google Maps: carrer Santaló, 29; a cinc minuts caminant de la feina. Som-hi, doncs! Entro al local, que compta amb una cotitzada terrassa, i trobo un forat a la barra. A la meua dreta, una parella acaba de rebre una safata amb un exemplar de pollastre ben formós acompanyat d'unes patates fregides que fan molt bona pinta. És hora de demanar. Observo els exemplars que donen voltes a l'interior de l'imponent forn Jospé que s'alça rere la barra principal. Però no hi ha manera, continuo pensant que no és ni el dia ni l'hora per cruspí-me mig pollastre *deluxe*.

Però, ep!, ningú ha dit pas que aquí i ara no pugui embrutar-me els dits i cremar-me la boca amb unes aletes de pollastre picants. Amb això no hi tinc manies. Me n'arriba una ració, servida en una llampant cassoleta metàl·lica de nanses daurades, que fa plorar la meua epiglòtis mentre analitzo el gruix de salsa picant que empastifa cada aleta. Mamma, tinc por. En demano la recepta: "Porta salses valentina, *buffalo* i Perrins, mantega, mel i vinagre". Pica molt, ploro a pler. Ara tinc dues opcions: tornar-hi amb amics o fer-me portar el pollastre a casa. Diumenge, esclar. Per cert, l'artífex d'A Pluma és Eugeni de Diego, ex-Bulli; un motiu de pes per tastar ben aviat el seu plat estrella. ♦

R.E.

Laura Saula

@laurasaula

PANTOCRÀTOR URBÀ

VANY MIRANDA: "NO ENS AGRADA EL TERME 'DISFRESSAR', PERQUÈ EL QUE FEM ÉS REVIURE UN TROSSET DEL PASSAT"

 vanymiranda7

És possible que hàgiu vist Vany Miranda (Barcelona, 1980) en alguna fira o edifici històric. Veure-la passejar amb els seus vestits de volants fa reviure, per uns instants, la màgia dels viatges en el temps. I ho fa de manera totalment lúdica i altruista. Treballa en una joieria, on assegura que vesteix de manera sobria i senzilla, però quan plega és la presidenta de l'Associació Retrofuturista Nautilus.

Presidenta de l'Associació Retrofuturista Nautilus

CELIA ATSET

MÉS DE 50 VESTITS CONFECCIONATS

Quan es va celebrar el 150è aniversari de Ferran Fabra i Puig, els vianants del passeig barceloní que porta el seu nom van poder observar, sorpresos, com la família de l'empresari cobrava vida. Eren Vany Miranda i la seva parella, que van aparèixer a la commemoració abillats amb vestits del segle XIX. "Quan expliques a la gent que simplement ho fas per afició, se sorprenden", confessa Miranda, que s'ha confeccionat ella mateixa més de cinquanta vestits de diferents èpoques. "No ens agrada fer servir el terme *disfressar*, perquè el que fem és reviure un trosset del passat".

ARISTÒCRATES I OBRERS

Al principi Miranda es limitava a presentar-se vestida d'època en esdeveniments històrics i ho penjava a les xarxes. Així va conèixer altres persones que també s'ho passaven bé revivint el passat, fins al punt que fa cinc anys es va crear l'Associació Retrofuturista Nautilus. Des d'aleshores, els seus quaranta membres –alguns són famílies senceres– participen en diferents trobades, com la sortida anual del primer comboi de TMB. "Ens vestim d'acord amb la temàtica: tant podem ser aristòcrates com obrers". Fins i tot s'han presentat a la platja en ple estiu vestits de banyistes noucentistes.

SER UNA ALTRA PERSONA

Reconeix que la seva afició li permet "gaudir de l'estètica d'abans però amb les comoditats d'ara". Per tant, no creu que li hagués agradat viure en èpoques passades. Tot i això, confessa que viu molt intensament el moment en què es transforma a través dels vestits: "Deixes de ser tu per convertir-te en una altra persona". O també es podria dir que passes de ser "un autèntic desconegut a una estrella". Al final del dia, el que més satisfacció li produeix és saber que ha contribuït a crear una mica de màgia en l'ambient, "com si la gent estigués dins d'una pel·lícula".